EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2020.8.3.
COM(2020) 349 final

A BIZOTTSÁG ÉVES FELÜLVIZSGÁLATA

az 1233/2011/EU rendelet értelmében a tagállamok exporthitelekre vonatkozó éves tevékenységi jelentéseinek tekintetében

1. Bevezetés:

A hivatalosan támogatott exporthitelek terén bizonyos iránymutatások alkalmazásáról, valamint a 2001/76/EK és a 2001/77/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. november 16-i 1233/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet[1] I. mellékletének előírása szerint az átláthatóság uniós szintű növelése érdekében a tagállamok éves tevékenységi jelentést nyújtanak be a Bizottságnak. A Bizottságnak ezen információ alapján éves felülvizsgálatot kell végeznie az Európai Parlament számára.

Ez az éves felülvizsgálat a 2018. naptári évre vonatkozik. A felülvizsgálat körébe az 1233/2011/EU rendelet szerinti exporthitel-tevékenységek, vagyis a „közép- és hosszú távú" – legalább kétéves futamidejű – ügyletek tartoznak. Nem tartoznak ide a rövid távú exporthitelügyletek[2], sem bizonyos, az exporthitel-ügynökségek által az exporthitelezés mellett végzett tevékenységek (például a befektetéssel kombinált biztosítás). Meg kell jegyezni azt is, hogy egyes tagállamokban az exporthitel-ügynökség funkcióját közmegbízás alapján tevékenykedő biztosítótársaság vagy pénzügyi intézmény látja el. Ez a felülvizsgálat az ilyen vállalatoknak csak a közszektorbeli tevékenységeire terjed ki.

A Bizottság tudomásul vette az Európai Parlament 2013. július 2-án elfogadott állásfoglalását az 1233/2011/EU rendelet szerinti első jelentéstételről[3], és nyomatékosan felhívta a tagállamok figyelmét az állásfoglalásban szereplő ajánlásokra, így például arra az ajánlásra, amely felszólítja a Tanács exporthitelekkel foglalkozó munkacsoportját és a Bizottságot, hogy konzultáljon az Európai Külügyi Szolgálattal a jelentéstételre vonatkozó módszertan továbbfejlesztéséről. A jelentés készítésekor a jelentéstételi módszertan aktualizálása a tagállamok felülvizsgálata alatt áll.

2. A 2018. naptári év vonatkozásában kapott éves tevékenységi jelentések:

Éves tevékenységi jelentést a következő tagállamok nyújtottak be: Ausztria, Belgium, Bulgária, Cseh Köztársaság, Dánia, Egyesült Királyság, Finnország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Lengyelország, Luxemburg, Magyarország, Németország, Olaszország, Portugália, Románia, Spanyolország, Svédország, Szlovák Köztársaság és Szlovénia.

A fennmaradó hét tagállam – Ciprus, Észtország, Görögország, Írország, Lettország, Litvánia és Málta – a jelentéstétel évében nem működtetett az 1233/2011/EU rendelet szerinti exporthitelprogramot.

---

[1] HL L 326., 2011.12.8., 45. o.

[2] Az ilyen ügyletekre az EK-Szerződés 93. cikkének (1) bekezdése értelmében, a Szerződés 92. és 93. cikkének a rövid lejáratú exporthitel-biztosításra történő alkalmazásáról szóló bizottsági közlemény alkalmazandó.

[3] Az Európai Parlament 2013. július 2-i állásfoglalása az Európai Bizottság által az Európai Parlament részére készített, a tagállami exporthitel-ügynökségek tevékenységéről szóló első éves jelentésről (2012/2320 (INI)).

3. Az éves tevékenységi jelentések elemzése:

a) Általános és pénzügyi információk:

Az alkalmazandó szabályozási keret (az 1233/2011/EU rendelet) meghatározza az exporthitelügyletekre és -programokra vonatkozó általános szabályokat. Habár a legtöbb uniós tagállam kormánya létrehozott egy exporthitel-ügynökséget, az exporthitelprogramok köre és típusa, valamint az ügynökség szervezeti felépítése tagállamonként eltérő.

Az exporthitel-ügynökség szerepét egyes tagállamokban kormányzati hivatal vagy ügynökség tölti be, másokban viszont – a fentiek szerint – közmegbízással rendelkező és kormányzati felügyelet alatt álló biztosítótársaság vagy pénzügyi intézmény. Nem ritka, hogy a különböző típusú exporthitel-támogatást kínáló tagállamok egynél több exporthitel-ügynökséget működtetnek (egy ügynökség például garancia vagy kereskedelmi hitelek biztosítása formájában nyújt hivatalos támogatást, egy másik pedig például közvetlenül hitelez vagy kamatkiegyenlítési programot tart fenn).

2018-ban 21 uniós tagállam működtetett az 1233/2011/EU rendelet szerinti exporthitelprogramokat. Ezeket a programokat összesen 29 különböző ügynökség és kormányzati hivatal irányította.

A legtöbb tagállam exporthitel-programok egyre szélesebb körét kínálja. Az uniós exporthitel-ügynökségek által kínált exporthitel-támogatások közül a legáltalánosabb forma továbbra is a „tiszta fedezet” (ahol a szóban forgó exportügyletet kereskedelmi bank finanszírozza, az exporthitel-ügynökség ehhez garancia- vagy biztosítási jellegű fedezetet nyújt). A jelentéstételi időszakban az 1233/2011/EU rendelet szerint exporthitelt nyújtó mind a 21 tagállam kínált ilyen típusú támogatást. A tagállamok túlnyomó többsége az 1233/2011/EU rendelet és a hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló OECD-megállapodás[4] hatálya alá tartozó egyéb támogatási formákat is kínált, például közvetlen hitelezést vagy finanszírozást (vagyis ahol a finanszírozást közvetlenül exporthitel-ügynökség, nem pedig kereskedelmi bank nyújtja) vagy refinanszírozást[5]. Számos tagállam biztosít projektfinanszírozást és különböző feltételekhez kötött segélyeket is. Szinte minden tagállam kínál olyan programokat, amelyek a kkv-k sajátos igényeit hivatottak kielégíteni.

Általában véve a gyakorlatok és a hitelezési feltételek egyre inkább hasonlóvá válnak a tagállamok között, mivel a hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló megállapodás egyre több kérdésre kiterjed. Ennek ellenére szem előtt kell tartani az alábbi eltéréseket, mivel megnehezítik a teljes értékű összehasonlítást. Egyrészt a tagállamok – az előző bekezdésben említett általános formátumú exporthitel-támogatásokon belül – exporthitelprogramok széles körét alakították ki. Ezenkívül több exporthitel-ügynökség is kínálhatja ugyanazt a konkrét terméket, ám a vonatkozó feltételek eltérőek lehetnek. Másrészt egy exporthitelprogram hatása nyilvánvalóan a nemzetgazdaság jellemzőitől és a privát pénzügyi piacok kapacitásaitól is függ.

[4] Az uniós jogba beépült, a hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló megállapodás a rendelet II. mellékletét képezi.

[5] Belgium, Cseh Köztársaság, Dánia, Egyesült Királyság, Lengyelország, Magyarország, Olaszország, Spanyolország, Svédország és a Szlovák Köztársaság.

E fenntartások mellett az összesített névleges kockázati kitettség 2018. december 31-i adatait bemutató alábbi táblázat legalább egy általános képet nyújt a legnagyobb „tiszta fedezet” jellegű exporthitelprogramok nagyságrendjéről[6]:

„Tiszta fedezet” formájában nyújtott hivatalos támogatás 2018-ban (milliárd EUR) **Az összesített névleges kockázati kitettség szerinti legmagasabb értékek az EU-ban**	
Németország	86,5
Franciaország	65,1
Svédország	28,1
Olaszország	26,4
Hollandia	24,4

Az előzőekben említettek szerint az uniós exporthitel-ügynökségek számos, az 1233/2011/EU rendelet szerinti beszámolási kötelezettség alkalmazási körén kívüli területen is tevékenykednek. Ez utóbbi alapvetően a (hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló megállapodás meghatározása szerinti) közép- és hosszú távú exporthitel-tevékenységeket fedi le. Sok uniós exporthitel-ügynökség azonban rövidtávú exporthiteleket, akkreditív garanciákat, gyártási kockázati garanciákat és befektetéssel kombinált biztosítást is kínál termékei között. Megjegyzendő, hogy több tagállam ágazatspecifikus exporthiteltermékeket is kifejlesztett például a légi járművek gyártása, a hajóépítés és a vasúti infrastruktúra tekintetében. Ez tükrözheti a hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló megállapodásban szereplő különálló ágazati megállapodásokat, ahol egyes feltételeket – különösen a maximális futamidőt illetően – az egyes iparágak sajátos igényeihez igazítanak.

Ezzel kapcsolatban az éves tevékenységi jelentésekhez használt jelentéstételi sablon II. és IV. szakaszában, valamint a több tagállam által kifejezetten hivatkozott általános éves jelentésekben található részletesebb információ.

Összességében véve az éves tevékenységi jelentések releváns pénzügyi információkat nyújtanak az exporthitelprogramokról. Ki kell azonban emelni, hogy az 1233/2011/EU rendelet értelmében a jelentéstétel az adott tagállam nemzeti jogszabályi keretének megfelelően történik. Ez bizonyos különbségekhez vezet az adatok megjelenítésében. A Bizottságnak nincs konkrét észrevétele az éves tevékenységi jelentések pénzügyi vetületéről[7].

b) Azoknak a környezeti kockázatoknak a kezelése, amelyek egyéb kapcsolódó kockázatokat is rejthetnek:

[6] Megjegyzendő, hogy az Egyesült Királyság 2018. december 31-ével nem szolgáltat adatot az aggregált nominális kockázati kitettségről.

[7] Az I. melléklet 1. pontjának megfelelően e jelentéstételi eljárás nem érinti a nemzeti exporthitel-programok felügyeletét ellátó tagállami intézmények hatáskörét.

Az 1233/2011/EU rendelet I. mellékletének 2. pontja szerint a tagállamok az éves tevékenységi jelentéseikben „*részletezik, hogy exporthitel-ügynökségeik a hivatalosan támogatott exporthitel-tevékenységeik során mennyiben veszik figyelembe azokat a környezeti kockázatokat, melyek egyéb kapcsolódó kockázatokat is rejthetnek*”.

A tagállamok arról számolnak be, hogy folyamatosan finomítják belső eljárásaikat annak érdekében, hogy feltárják és értékeljék a fennálló környezeti kockázatokat. Amennyiben a kapcsolódó kockázatokat elfogadhatatlannak vagy aránytalannak ítélik, nem nyújtanak fedezetet. Amennyiben a kockázatokat elfogadhatónak ítélik, az exporthitel-támogatáshoz általában feltételeket szabnak, és azt kockázatcsökkentő intézkedésekhez és bizonyos normáknak való megfeleléshez kötik[8]. Emellett a tagállami politikák a nemzetközi normákon és a szélesebb körű uniós vívmányokon alapulnak. Az uniós célkitűzésekre, normákra és iránymutatásokra történő hivatkozások a jelentésben azt bizonyítják, hogy a tagállamok egyaránt figyelembe veszik a puha és a kemény jogi eszközöket, és hogy a jogszabály szelleme és betűje egyformán fontos.

Megfigyelhető a gyakorlatok konvergenciája, néhány tagállam például kifejezetten beszámolt arról, hogy az ügyletek típusától és kategóriájától függően eltérő értékelési eljárásokat alkalmaz[9].

Az 1233/2011/EU rendelet I. mellékletének 2. pontja egyaránt említést tesz környezeti kockázatokról és „egyéb kapcsolódó kockázatokról”. A korábbi évekhez hasonlóan a tagállamok általában véve továbbra is tágan értelmezték a környezeti és kapcsolódó kockázatokat. Számos tagállam arról is beszámol, hogy – amennyiben indokoltnak ítéli – a konkrét iránymutatásoknak megfelelően nyomon követi a kockázatértékelést az ügylet élettartama alatt.

Az ügyletek értékelését nemcsak környezeti, hanem más megfontolásokat is szem előtt tartva végzik. Több tagállam például kifejezetten hivatkozik társadalmi hatásokra[10], valamint az emberi jogokra[11]. E kockázatok értékelését külső független szakértők[12] vagy – egyre inkább – az egyes exporthitel-ügynökségeken belüli, a témában jártas szakértők[13] végezhetik.

A tagállamok hivatkoznak továbbá különösen a hivatalosan támogatott exporthitelekre, valamint a környezeti és társadalmi átvilágításra vonatkozó közös megközelítésről szóló OECD-ajánlásban (a továbbiakban: közös megközelítés) felvázolt eljárásokat, amelyek az OECD-tagok körében elfogadott és jól bevált értékelési eszköznek számítanak, és az OECD-tagok körén kívül is normatív befolyással rendelkeznek.

A jelentésből kiderül, hogy számos tagállam túllép a közös megközelítés alkalmazási körén annak érdekében, hogy az ügyletek még nagyobb hányadát fokozott ellenőrzésnek vesse alá.[14] A tagállamok a közös megközelítés mellett más nemzetközi normákat is referenciaként

[8] Például Belgium, Dánia, Franciaország, Magyarország. Lengyelország, Luxemburg, Portugália, Románia, Szlovák Köztársaság, Szlovénia és Svédország.

[9] Például Belgium, Dánia, Németország, Svédország és Szlovák Köztársaság.

[10] Belgium, Cseh Köztársaság, Dánia, Finnország, Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Németország, a Szlovák Köztársaság, Spanyolország, Szlovénia és Svédország.

[11] Ausztria, Németország, Svédország és az Egyesült Királyság.

[12] Például Cseh Köztársaság és Szlovák Köztársaság.

[13] Például Belgium.

[14] Például Olaszország, Németország, Hollandia és Svédország.

használnak. E normák közé tartoznak többek között a Világbank védintézkedései[15], az üzleti vállalkozások emberi jogi felelősségére vonatkozó ENSZ-irányelvek[16], az ENSZ Globális Megállapodásának elvei[17], a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek a munka világára vonatkozó alapvető elvekről és jogokról szóló nyilatkozata[18], az Egyenlítői Alapelvek[19], a Nemzetközi Pénzügyi Társaság környezeti és társadalmi teljesítményszabványai[20], valamint az OECD multinacionális vállalkozásokra vonatkozó irányelvei[21]. Néhány tagállam az éghajlatváltozással kapcsolatos kezdeményezésekre is hivatkozik, így például az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményére[22]. Végezetül, néhány tagállam említette a meglévő szabályozás javítására és továbbfejlesztésére vonatkozó kötelezettségvállalását is.

c) Egyéb információk az éves tevékenységi jelentésekben

A 3.a) és b) pontban már említett információkon kívül a 21 benyújtott éves tevékenységi jelentésből az is megállapítható, hogy a tagállamok exporthitel-politikái jellemzően a környezethez, a vesztegetés elleni intézkedésekhez, illetve az alacsony jövedelmű országokat érintő fenntartható hitelezési gyakorlatokhoz kapcsolódnak. A három OECD-ajánlás[23] nagy, de nem kizárólagos szerepet játszik. A nem OECD-tag három tagállam, vagyis Bulgária, Horvátország és Románia is alkalmazza ezeket az eszközöket vagy törekszik alkalmazásukra. Románia és Horvátország alkalmazza a közös megközelítést és a vesztegetésről szóló OECD-ajánlást, Bulgária pedig végrehajtotta a vesztegetésről szóló OECD-ajánlást.

Sok tagállam nyilatkozott úgy, hogy a „közös megközelítést” az OECD által meghatározott alkalmazási körön túl is alkalmazza[24]. Általánosságban úgy tűnik, hogy a tagállamok fokozták a vesztegetés és a korrupció elleni küzdelemre irányuló ambícióikat azáltal, hogy új megfelelési intézkedéseket vezettek be a vesztegetés és a korrupció elleni politika szigorítása érdekében. Sok tagállam vesztegetés elleni nyilatkozatot követel meg az érintett felektől a támogatás folyósítását megelőzően, amely kifejezetten rendelkezik a fedezet automatikus érvénytelenítéséről vesztegetés megállapítása esetén. Egyre több tagállam említi továbbá a bankokkal és pénzügyi intézményekkel a vesztegetés elleni intézkedésekkel kapcsolatos bevált gyakorlatokról folytatott párbeszéd és a nyomon követés fontosságát.

A tagállamok ezenkívül egyre többször tesznek említést olyan további szakpolitikai célkitűzésekről vagy megfontolásokról, amelyek kiegészítik a közös megközelítésben foglaltakat. A példák között említhetjük a társadalmi fenntarthatóságot[25] és az adócsalás megelőzését[26]. A szóban forgó exporthitel-ügynökségek több esetben maguk fejlesztették ki a megfelelő eszközöket. Erre példa a vállalati társadalmi felelősségvállalásra vonatkozó

15 Szlovák Köztársaság.

16 Például Dánia, Finnország, Németország és Svédország.

17 Svédország.

18 Például Finnország és Hollandia.

19 Egyesült Királyság.

20 Például Hollandia és a Szlovák Köztársaság.

21 Svédország.

22 Finnország.

23 1. A hivatalosan támogatott exporthitelekre, valamint a környezeti és társadalmi átvilágításra vonatkozó közös megközelítésről szóló OECD-ajánlás (az úgynevezett *„közös megközelítés”*); 2. a vesztegetésről és a hivatalosan támogatott exporthitelekről szóló OECD-ajánlás. 3. az alacsony jövedelmű országokba irányuló hivatalos exporthitelek nyújtásának fenntartható hitelezői gyakorlatát elősegítő elvek és iránymutatások.

24 Franciaország, Hollandia, Németország, Olaszország, Svédország és Szlovák Köztársaság.

25 Dánia, Németország, Románia, Szlovák Köztársaság és Spanyolország.

26 Svédország.

politika[27], amely jellemzően nemcsak belső erőfeszítéseket, hanem az exporthitel-ügynökség ügyfeleivel folytatott szoros párbeszédet is magában foglal.

Ami a környezetvédelmet illeti, az új tendenciák körébe tartozik a fenntarthatóság és a kibocsátáscsökkentés előtérbe helyezése. A korábbi jelentéstételekhez hasonlóan ezúttal is sok tagállam hangsúlyozza az emberi jogok kiemelt jelentőségét. Gyakorlatilag valamennyi jelentésből továbbra is az tűnik ki, hogy a tagállamok támogatják, hogy az új közös megközelítésen belül emberi jogi dimenziót is kialakítsanak.

Sok tagállam a közös megközelítésnek való megfelelés mellett saját vesztegetés elleni és korrupcióellenes eszközöket is kidolgozott, így például a visszaélések bejelentésére szolgáló intézkedéseket[28]. A pénzmosás elleni küzdelemre vonatkozó intézkedések továbbra is prioritásként jelennek[29] meg a terrorizmus finanszírozásának megelőzése[30] mellett.

Úgy tűnik, a tagállamok szakpolitikái közelednek egymáshoz, amelyet bizonyít például a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap követelményeinek szigorú betartása az alacsony jövedelmű országokat érintő fenntartható hitelezői gyakorlat kapcsán, amiről sok tagállam beszámolt.

A tagállamok ezenkívül gondoskodnak annak biztosításáról, hogy az exporthitel-ügynökségek a lehető legátláthatóbb módon működjenek, a kereskedelmi ügyletekhez adott esetben szükséges titoktartás tiszteletben tartása mellett. A korábbi évekhez hasonlóan a tagállamok külön figyelmet szentelnek ennek a kérdésnek a 2018-re vonatkozó éves tevékenységi jelentéseikben[31].

Jelentéseik alapján úgy tűnik, hogy a tagállamok az OECD közös megközelítését beépítették exporthitel-politikájukba. Úgy tűnik továbbá, hogy a tagállamok túllépnek a közös megközelítésen a bevált gyakorlatok és értékelési módszerek egymás közötti cseréje tekintetében. A közös megközelítést egyre inkább minimumkövetelménynek tekintik. Sok területen a tagállamok saját kiegészítő intézkedésekeiket alkalmazzák annak biztosítására, hogy exporthitel-támogatást csak olyan ügyletek kaphassanak, amelyek megfelelnek a környezeti szempontoktól a társadalmi megfontolásokra kiterjedő normák szigorú rendszerének.

d) Az exporthitel-ügynökségek uniós célkitűzéseknek és kötelezettségeknek való megfelelése:

Az átláthatóság uniós szintű javítása érdekében a tagállamoknak az 1233/2011/EU rendelet alapján éves tevékenységi jelentést kell benyújtaniuk a Bizottságnak, melyben nemzeti jogszabályi keretüknek megfelelően jelentést tesznek bizonyos exporthitelezési tevékenységeikhez kapcsolódó pénzügyi és műveleti információkról, beleértve a környezeti kockázatok kezelésének módjára vonatkozó információkat is.

Az I. melléklet 3. pontja szerint: „*[a] Bizottság ezen információ alapján éves felülvizsgálatot végez az Európai Parlament számára, beleértve az exporthitel-ügynökségek uniós célkitűzéseknek és kötelezettségeknek való megfeleléséről szóló értékelést*.”

27 Olaszország, Hollandia, Szlovénia és Svédország.
28 Svédország és Szlovák Köztársaság.
29 Svédország.
30 Svédország.
31 Ausztria, Belgium, Dánia, Svédország és a Szlovák Köztársaság.

Az Unió általános célkitűzéseit az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 3. cikke[32] sorolja fel, 21. cikke pedig az Unió külső tevékenységének elveit és célkitűzéseit.

Az EU közös kereskedelempolitikája kapcsán az Európai Unió működéséről szóló szerződés 206. cikke, illetve 207. cikkének első bekezdése hivatkozik az Unió külső tevékenységének elveire és célkitűzéseire.

Valamennyi jelentést tevő tagállam bizonyítékot szolgáltat arról, hogy kialakította az exporthitelprogramok irányítását kísérő szakpolitikákat, amelyek megfelelnek az uniós célkitűzéseknek. Az exporthitelezésre vonatkozóan az OECD – a szakpolitikai területre részletes szabályokat létrehozó eddig egyetlen nemzetközi szervezet – által kidolgozott szakpolitikai ajánlásokat általánosan alkalmazzák, és a tagállamok tevékenységei a legtöbb esetben túlmennek ezen a szinten.

Annak érdekében, hogy a Bizottság jobban tudja értékelni a tagállamok tevékenységeit, a Bizottság az Európai Külügyi Szolgálattal együttműködésben és több érdekelt féllel folytatott konzultáció keretében azt javasolta a tagállamoknak, hogy terjesszék ki az éves tevékenységi jelentésekben szerepeltetendő információk körét és részletességét. A jelentéstételre vonatkozó felülvizsgált és kibővített sablonról jelenleg folynak a tárgyalások a tagállamokkal.

Az Európai Parlament a Bizottság állásfoglalását kérte arról, hogy a tagállamok megfelelnek-e az uniós céloknak és kötelezettségeknek; az Európai Bizottság az I. mellékletnek megfelelően elvégezte az éves felülvizsgálatot. A Bizottság felülvizsgálata a tagállamok által benyújtott éves tevékenységi jelentéseken alapul, és nem tekinthető véglegesnek. Mindazonáltal a Bizottság úgy véli, hogy az éves tevékenységi jelentésekben foglalt információk meggyőző bizonyítékkal szolgálnak arra nézve, hogy az exporthitel-ügynökségek megfelelnek az EUSZ 3. és 21. cikkének, és nem szolgálnak bizonyítékkal arra nézve, hogy valamely tagállam ne felelne meg a követelményeknek. Természetesen az európai intézmények közösen ambiciózusabb szakpolitikai célokat is kitűzhetnek maguk elé. A Bizottság készen áll egy e témakörben folytatott intézményközi párbeszéd előmozdítására és ösztönzésére, addig azonban az I. melléklet 3. pontjának megfelelően kell elkészítenie értékelését.

Ami a nemzetközi kötelezettségeknek és az uniós versenyjog szerinti kötelezettségeknek való megfelelést illeti, az európai exporthitelprogramokkal összefüggésben nem volt WTO előtti vitás ügy a jelentéstételi időszakban. Az Európai Bizottság 2018-ban nem kapott panaszt az exporthitel-ügynökségek kapcsán az uniós jog potenciális megsértése miatt.

[32] Többek között az EUSZ 3. cikkének (5) bekezdése értelmében az Unió a világ többi részéhez fűződő kapcsolataiban „[h]ozzájárul […] a Föld fenntartható fejlődéséhez, a népek közötti szolidaritáshoz és kölcsönös tisztelethez, a szabad és tisztességes kereskedelemhez, a szegénység felszámolásához és az emberi jogok, különösen pedig a gyermekek jogainak védelméhez, továbbá a nemzetközi jog szigorú betartásához és fejlesztéséhez, így különösen az Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt alapelvek tiszteletben tartásához”.